

[Hauch.]

Jeg vil meget betvivle, at den almindelige Vælger kan finde den højere Visdom, der skal ligge skjult i en saadan Arbejdsmaade. Den Bestemmelse i § 38, der giver Statsministeren eller en Fjerdedel af Rigsdagens Medlemmer Ret til at tage et Forslag ud af det Ting, hvor det er til Behandling, og forlange det afgjort i Den Forenede Rigsdag, er utvivlsomt ogsaa i høj Grad egnet til at skabe Planløshed og Forvirring i Arbejdet. Vi, der er vant til at færdes i Rigsdagen, og ved, hvordan Arbejdet foregaar, vil alle blive nødt til at erkende, at det, der her aabnes Mulighed for, ikke kan styrke et roligt, besindigt Omdømme og en solid, samvittighedsfuld Behandling af Lovforslagene.

I det hele taget burde man have givet sig mere Tid til at gennemtænke og gennemarbejde dette Forslag. Et Lands Forfatning er ikke noget, man løber til at lave om i Morgen, dersom man endelig har faaet den vedtaget og den viser sig at indeholde Bestemmelser, som er uheldige. Det er symbolsk for hele dette Forfatningsforslags Behandling, at man har maattet stille saa mange Ændringsforslag til anden Behandling, ja, selv til tredie Behandling mødte man fra Flertallets Side med Ændringsforslag.

I samme Forbindelse vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der i Folketingets Betænkning er optrykt et Bilag, Nr. 22, fra det kirkelige Udvalg, hvori Udvalget i en entstemmig Henvendelse udtaler sig vedrørende Spørgsmaalet om Kirkeskatten. Jeg kan ikke se, at man har taget noget Hensyn til denne Henvendelse. Jeg tillader mig at spørge, om det er, fordi man ikke har ment at have Tid til at beskæftige sig dermed? Dersom det er Grunden, kan jeg i og for sig godt forstaa, at man ikke har gjort det, men det kan næppe siges at være nogen egentlig saglig forsvarelig Begrundelse af, at man har henlagt denne Sag.

Dersom nu dette Forslag vedtages, og en ny Rigsdag paa ny vedtager det, er det Tidspunkt inde, da Vælgerne skal sige deres Mening om det, og det kan da ikke være Rigsdagen ligegyldigt, hvordan denne Afstemning kan tænkes at falde ud. Det, at man har ladet Sporvognen holde saa tit og saa længe, bærer tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at man inden for Forligstrekanten er opmærksom paa den Fare, der ude i Fremtiden kan true det foreliggende Fællesværk.

Om Venstres Stilling skal man ikke være i Tvivl. Vi vil ved alle de Valg, der

forestaar, gøre alt, hvad der staar i vor Magt, for at forhindre, at dette Misfoster af et Grundlovsforslag skal blive vedtaget her i Danmark, men vi er fuldt klar over, at det ikke klarer Sagen. Vi regner imidlertid med at kunne faa et ikke saa helt lille Følgeskab, ja, jeg tør endog sige: et tilstrækkeligt Følgeskab til at forhindre, at dette Grundlovsforslag bliver Grundlov i Danmark.

Hvordan vil nu de almindelige Vælgere reagere ved denne Folkeafstemning? (*Veistrup*: Det vil vise sig!). Jeg synes ikke, man skal nøjes med at sige som den ærede Afbryder, at det vil vise sig, det kan dog ikke skade, at man i Forvejen søger at gøre sig klart: Hvordan vil Vælgere nu virkelig reagere?

De socialdemokratiske Vælgere skulde jo være de sikreste, og det er de naturligvis, men man skal nu ikke være alt for overbevist om, at de alle vil finde det Ulejligheden værd... (*Afbrydelse*: Naah!) ... ja, der er en enkelt, der vil, hører jeg. Den nuværende Regering kan jo, hvad den vil, og det ved Vælgerne, selv om den højtærede Statsminister har forsøgt at forklare dem paa Kongressen — ganske urigtigt i øvrigt, men det skal jeg ikke her komme nærmere ind paa —, at det er de skammelige Kommunalbestyrelser, der bærer Ansvaret for, at det ikke gaar saa godt, som det skulde her i Landet. Arbejderne ved meget godt, at en Grundlov som den, der her foreslaas, ikke ændrer ved dette Forhold. Denne Grundlov kan ikke skaffe Arbejde og god Fortjeneste til alle. Det var det, man stillede i Udsigt allerede i 1929, og efter det sidste Landstingsvalg var Vejen banet for alle gode Gerninger. Man skal derfor ikke være sikker paa, at Arbejderne ikke vil finde, at det var mere paakrævet at tage fat paa disse Opgaver end hele Sommeren at fylde Landet med Valg, der dog slutteligt ikke kan føre til bedre Vilkaar for at gøre Dagens Gerning end dem, det nuværende Ministerium allerede har.

At konservativt indstillede Vælgere skulde være særlig forhippede paa at faa den nye Grundlov igennem for derved at opnaa en gylden Tid for deres Ideers Sejr, er ikke sandsynligt, og naar Føreren i Folketinget forleden har givet Udtryk for, at han kunde falde til Ro og finde Mulighederne for at faa sine konservative Ideer virkeliggjort gennem det Manifest, som forleden blev udsendt af den socialdemokratiske Partikongres, ja, saa er det jo ikke paa Forhaand sikkert, at det i særlig Grad vil bidrage til at skaffe en saadan Klø